BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2022. július; ár: 400,- Ft
A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata
XXXIV. évfolyam 2. szám

AZ ELLENÁLLHATATLAN SZENTLÉLEKRŐL

1.

2.

3.

4.

A Biblia Szövetség 2022 júniusi családi napját immár a Covid-járvány mindennemű korlátozása nélkül szervezhettük meg. A délelőtti program címe: Megrázkódtatások fészekhagyás idején. Az előadók: dr. Tolnay Lajos és felesége, Márta. (1. kép), a legfiatalabb gyermekeknek játszótermet rendeztünk be, felügyelettel (3. kép), a kisgyermekeknek külön foglalkozást tartottunk (5. kép), az idősebb fiatalok sem maradtak program nélkül (4. kép). Mindezeket a déli közös ebéd és a délutáni szabad program követte (2. kép).

5.

regisztráció érkezéskor

kondérokban fő a gulyásleves

AZ ELLENÁLLHATATLAN SZENTLÉLEK

Az Apostolok cselekedeteiről írt könyv beszámol arról a munkáról, amit a mennybe távozott Jézus által elküldött Szentlélek cselekedett a földön. Bár ő a történelemben aktív volt már a teremtéstől, de Pünkösdkor és azt követően rendkívül különös – de megjövendölt – módszerekkel tevékenykedett, aminek mind a mai napig csodálói, szemtanúi és részesei a hívő emberek.

Jelen lapszámunkban ezek közül vizsgálunk meg néhányat közelebbről, magasztalva erejét, és hittel várva, hogy a Lélek az Igével korunkban is képes ébredést, megújulást, megtisztulást, megvilágosodást és szabadulást adni. Ahogy olvasni fogjuk, a Szentlélek munkamódszerei nem állandóak, vannak régi és új eszközei, vannak időlegesen használtak, de munkájának középpontjában mindig Megváltónk munkája és személye áll, akivel a Biblia segítségével ismerteti meg a választottakat.

Napjainkban a Szentlélekről sokat beszélnek a világegyházban, és talán nem túlzás, ha azt állítjuk, hogy generációnkban személyét érinti a legnagyobb diskurzus. Ezek az elméleti viták ugyan lehetnek fontosak, de a Szentléleknek a keresztyén emberben végzett munkája nem az elméleteken múlik. Addig is, amíg a Szentlélekről folyik az eszmecsere, minden hívő embernek arra kell koncentrálnia, ami mindazokhoz szól, akik Jézust megváltónak vallják: *„Lélek szerint éljetek és a test kívánságait ne teljesítsétek”* (Gal 5,16). A Szentlélek szerint élő ember a Szentlélek mindent meghatározó befolyása alatt éli mindennapjait, és szüntelenül rá hagyatkozik. Ez csak úgy lehetséges, ha naponként imádságos szívvel várja, hogy a Szentlélek a Szentírás szavaival befolyásolja gondolatait. Keresi az olyanok közösségét, akik hozzá hasonlóan a menny felé igyekeznek. Így cselekedni minden hívő ember kötelessége és felelőssége. Mert bár a Szentlélek munkálkodik úgy is, hogy tudatos részvételünk nélkül, egyoldalúan tesz valamit bennünk vagy körülöttünk, viszont a bűn elleni harcba minket is bevon; tudatos lépéseket és döntéseket vár tőlünk.

Ebben a küzdelemben a Szentlélek támogatna minket, ha mi készek lennénk vállalni a harcot. Szomorú tapasztalat az, hogy bár a hívő élet kezdetén megvolt az égő vágy a bűn elleni küzdelemre, hogy még annak csíráját is kiirtsa szívéből a megtért ember, idővel ez a lelkesedés meglanyhult, megszokottá, megtűrté, megmagyarázhatóvá lett a bűn jelenléte, ezzel a bűn elleni harc megcsendesedett, esetleg feledésbe is merült. A jól indult hívő élet feladta a bűn elleni harcot, és ma már sok tekintetben test szerint él, alig különbözik istentelen kortársaitól.

A Szentlélek viszont nem hagyja félbe a bennünk megkezdett munkáját, és nem mond le rólunk úgy, ahogyan mi lemondunk magunkról, és beletörődtünk abba, hogy a bűn bármilyen formája is eltérítsen minket a hit útjáról. Ő viszont továbbra is azon dolgozik, hogy mi, Krisztushoz hasonlókká formálódjunk. Legyünk ebben – saját érdekünkben is, de főképpen Isten dicsőségének felmutatása miatt – a Szentlélek partnerei!

Azzal az imádsággal jelentetjük meg ezt a lapszámunkat, hogy segítségével is bűntudatra ébreszti a Szentlélek a kedves Olvasókat, és erőt, elszántságot ad a test naponkénti megöldökléséhez!

Sipos Ajtony Levente / *Soltvadkert*

A SZENTLÉLEK LEGYŐZTE A MISSZIÓT HÁTRÁLTATÓ NYELVI, KOMMUNIKÁCIÓS AKADÁLYOKAT

„Az első Pünkösd során a Jézus Krisztusról szóló evangélium hirdetése indult el világraszóló diadalútján – először a misszió ellenében ható nyelvi nehézségek leküzdésének különös módjával.”

Olvasandó: *Csel 2,1-21*

1. A nyelvek kialakulása

„Az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde volt. Mikor azután kelet felől elindultak, Sineár földjén egy síkságot találtak, és ott letelepedtek. […] Ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén! […] Ezt mondta az Úr: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony, semmi sem gátolja, hogy véghez vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy ne értsék meg egymás beszédét!” (1Móz 11,1-2.4.6-7)

A Szentírás bizonyságtétele szerint tehát a nyelvek különbözősége Isten büntetése, de egyúttal gondviselő kegyelme is – az Isten-ellenes egység kialakulásának megakadályozására. Ez Bábel toronyépítésének, a nyelvek összezavarodásának sokatmondó története.

2. A misszió útjában álló nyelvi akadályok legyőzésének különös módja: a pünkösdi nyelvcsoda

Isten akarata viszont kezdettől fogva az volt, hogy a tőle elszakadt emberiséggel újra felvegye a kapcsolatot, az általa kiválasztott emberek megérthessék és elfogadhassák a bűnbánat, bűnbocsánat és az engedelmesség útját, Jézus Krisztus golgotai keresztáldozatának csodálatos javait. Ez már az Ószövetségben is így volt, noha abban a korban az Úr Jézus nevét még nem ismerhették, de

küldetésének lényegét a hitre jutottak mégis megsejtették (azaz kialakult az igaz Messiás-várás, bár bőven voltak félreértésekkel teli, hamis váradalmak is). Kezdetben az Úr a választott népre bízta az igaz Isten-ismeret misszióját, de a zsidóság nem töltötte be küldetését, és így félre lett állítva.

Az első Pünkösd során a Jézus Krisztusról szóló evangélium hirdetése indult el világraszóló diadalútján – először a misszió ellenében ható nyelvi nehézségek leküzdésének különös módjával. Az apostolok, az akkor használt, de általuk nem tanult nyelvek sokaságán beszéltek *„Isten felséges dolgairól”* (Csel 2,11). A Szentlélek ezzel a nyelvcsodával legyőzte az evangélium hirdetésének kommunikációs akadályait: minden jelenlévő hallhatta és megérthette az örömhírt (bár akkor is voltak olyanok, akik *„édes borral”* példálóztak…).

3. A misszió útjában álló nyelvi akadályok legyőzésének „általános módja”: a görög nyelv

Amikor a fentebb említett nyelveken szólás betöltötte hivatását, meg kellett szűnnie (1Kor 13,8). *„A történelem azt igazolja, hogy a nyelveken szólás megszűnt. Az apostoli kort követő egyházatyák nem tesznek említést a nyelveken szólásról. Az olyan szerzők, mint Justinus vértanú, Origenész, Krüszosztomosz vagy Augustinus úgy nyilatkoztak a nyelveken szólásról, mint ami csak az Egyház korai napjaiban volt jelen.”*[1] Amikor elérkezett annak ideje, az ihletett szerzők az Újszövetség iratait az akkor ismert világ és az akkori kor „lingua franca-ján” (általánosan használt közvetítő nyelvén), azaz görögül írták – így folytatta Isten a nyelvi akadályok eltávolítását.

4. Mai kommunikációs akadályok

De nemcsak a Szentírás történelmi időszakaiban kellett nyelvi, kommunikációs akadályokat leküzdeni. A mostani, posztmodern korszakban az emberek figyelmetlenek, nem képesek koncentrálni; ha egy igehirdetés negyedóránál tovább tart – s ha egyáltalán hajlandók bejönni a templomba –, panaszkodnak, hogy az milyen kibírhatatlanul hosszú volt. Az információknak olyan tömege éri a ma emberét, amit már képtelen befogadni, bár „a korral haladni kell”, és „nem szabad kimaradni semmiből” elvet vallják. Nagy a médiazaj; a különböző internetes honlapokon, a Facebook-on és egyéb közösségi fórumokon órákon keresztül lehet szörfözni anélkül, hogy valami értelmes időtöltéssel – netalán éppen bibliaolvasással – lettünk volna elfoglalva. Mindenhol állandó az egyre erőszakosabb háttérzene (pl. a bevásárló központok üzleteiben); ha látogatóba megyünk valahová (bár ez mára kiment a divatból), a tv-t nem kapcsolják ki stb.

Ugyanakkor a másik oldallal, velünk is problémák vannak. A lelkészek az istentiszteleteken és bibliaórákon, a hívő testvérek a közösségi alkalmakon, sőt egymás között is olyan szófordulatokat, kifejezéseket használnak (a „kánaáni nyelvet”), amit egy kívülálló képtelen megérteni. Gyakori a kegyesnek tűnő, de nyelvtanilag helytelen vagy kevésbé helyes szóhasználat (pl. „szíveink” – az ismert Hallelujah!-énekből). Aki egy élő gyülekezet áldott közösségében mintegy búra alatt él, az nem érti a korszellemet, annak idegen a szekularizált embereket körülvevő sok-sok bűn és nyomorúság (pl. a homoszexualitás terjedése, a gender-ideológia térhódítása; vagy a generációs feszültség már néhány évnyi korkülönbség(!) esetén is stb.)

5. A Szentlélek munkája a mai kommunikációs akadályok leküzdésében

Isten Szentlelke viszont ma is végzi kegyelmes munkáját. Először is abban, hogy Isten kijelentését egyáltalán felfoghassuk, megérthessük – ahogyan olvasunk erről az Apostolok Cselekedeteiben: *„Egy Lídia nevű, Thiatira városbeli bíborárus asszony, aki félte Istent, hallgatott ránk. Ennek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mondott”* (16,14). De nemcsak Isten és az ember közötti kommunikáció áll helyre ilyenkor, hanem a hívő emberek közötti is.

Soha nem felejtem el az ezzel kapcsolatos élményemet. Egy ízben Tatára utaztam vonattal, egy baráti család meglátogatására. A kocsiban egy nem szokványos kinézetű Bibliát olvastam (drapp vászonkötésű, kis méretű Újszövetséget). A velem szemben ülő idős hölgy addig-addig nyújtogatta a nyakát, amíg rá nem jött, hogy mit olvasok. Bicskénél aztán vett egy mély levegőt, és megkérdezte: Ön is elkötelezett? Hívő, újjászületett(!) katolikus asszony volt, más kifejezést használt a megtérésre, mint amit mi szoktunk, de rögtön megértettem. Aztán Tatáig úgy beszélgettünk egymással hitbéli dolgokról, mintha húsz éve ismernénk egymást. Nem volt semmi kommunikációs problémánk a Szentlélek kegyelmes munkájának köszönhetően.

Viszont az is Isten Szentlelkének munkája, ha rádöbbenünk beszédünk kánaáni voltára, ha empatikusak vagyunk, ha képesek vagyunk meghallgatni és megérteni az embereket, sőt megoldást kínálni hitbeli problémáikra. De nem didaktikusan, nem dogmatikusan, nem rámenősen, hanem megértően, tudva, és nem felejtve el, hogy *„egykor mi”* is *„mindnyájan ezek között forgolódtunk, követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akaratát, és természet szerint a harag fiai voltunk vétkeinkben, mint mások is. De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, mellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített…”* (Ef 2,3-5).

A Szentlélekre hallgatva meg tudjuk találni azokat a kommunikációs eszközöket és csatornákat, amik lehetővé teszik azt, hogy a választottak megértsék – esetleg pont közreműködésünkkel – az evangélium üzenetét, és megtérjenek.

Loránt Gábor / *Budapest*

*

Forrás: **1.** *https://www.gotquestions.org/Magyar/cesszacionizmus.html*

Siklós József

Pünkösd

Sebesen zúg a szél. Égből leszáll a tűz.
Sok nyelven Istent mind együtt imádja.
A Megfeszített: Úr, és hozzá tér a nép.
Beérik a Szentlélek aratása.

Egységben

Új csoda: Lélek tüzében összeforr
új nép: hitben, imádságban egy.
És egy Kenyéren él, mindenben osztozik.
És egyre boldogabb. És egyre népesebb.

A SZENTLÉLEK LEGYŐZTE AZ APOSTOLOK FÉLELMÉT

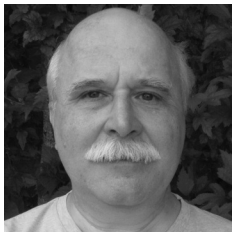

„Egy lelkész valószínűleg jobban tud beszélni az evangéliumról, de nem ő van jelen egy társasági beszélgetésen, osztálytalálkozón, kórházi látogatáson. Te vagy ott, neked kell elmondanod!"

Félelem – vajon mindenképpen rossz dolog ez? Bizony, sokszor hasznos, hiszen, ha nem lenne, mi tartana vissza a bűnnel telt világ valós veszélyeitől?

Az Igében azonban olyan félelemről olvasunk, ami akadálya a tanítványi küldetésnek. Ezt vette el Isten, amikor Szentlelkét kitöltötte gyülekezetére. Az addig félő, bezárkózó tanítványok kiálltak a több ezres sokaság elé, és bátran beszéltek Krisztusról. Pedig nem lelki 'Rambo' egyikük sem. Isten Lelke vette el félelmeiket, és tette alkalmassá őket, hogy bátran képviseljék mesterüket az ellenséges környezetben. Hogy közben féltek-e? Ezt nem tudjuk, de azt igen, hogy a bátorság nem a félelem hiánya. Bátorság az, amikor a félelem nem bénít meg, mert van valami fontosabb, amiért úgy döntünk, hogy továbbmegyünk.

A keresztyén ember Krisztus tanúja. *„…erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek … a föld legvégső határáig"* – mondta, és mondja ma is a Mester. Ez nem javaslatként, lehetőségként, hanem kijelentésként hangzik el. Amikor valaki hitre jut, Isten Lelke belép az életébe, és tanúvá teszi. Ez a küldetése a világban. Isten pedig – hisszük – megad mindent, ami ehhez szükséges.

Vajon bennünk milyen félelmeket, szorongásokat kell legyőznie a Léleknek, hogy betöltsük küldetésünket? Ma Magyarországon nem kell se börtöntől, se botozástól félnie annak, aki Krisztusról tesz bizonyságot. Lehet, hogy eljön majd a félelem időszaka, hiszen a Biblia egyes tanításainak egyértelmű hirdetéséért most is folynak perek Nyugat-Európában (pl. Päivi Räsänen pere). De ha ez bennünket most nem fenyeget, akkor mi tart vissza a bizonyságtételtől? Vagy lehet, hogy nem is a visszatartó erőkkel van a baj, hanem azzal, hogy nem hajt az, amit Krisztus mondott: *„Menjetek, … hirdessétek!"* (Mk 16,15), és nem szorongat a *„Krisztus szeretete"*? Tegyük fel magunknak ezeket a kérdéseket!

Máskor valóban mennénk, de valami mégis visszatart. Vannak szorongásaink és félelmeink. Vajon ránk nem igaz az, hogy a Szentlélek legyőzi félelmeinket? Hiszen *„nem a félelem lelkét kaptuk…"!* Igen, Isten Lelke legyőzi a félelmet (a teljes szeretet kiűzi), de nem mindig egyforma módon. S főleg nem úgy, hogy én félve bújok egy sarokba, aztán egyszer csak a Lélek elveszi a félelmemet: volt, nincs.

Lehetséges ma is, hogy **Isten (előre) elveszi a félelmet**, és úgy indulhatunk, félelem nélkül. Úgy, ahogy azt a pünkösdi történetben is látjuk, vagy Péter és János apostoloknál a nagytanács előtt, valamint István vértanúnál (ApCsel 2,14-21; 4,8; 7,2-53).

De lehet, hogy **félve kell indulnunk**, és a félelem út közben múlik el, mint az ószövetségi Gedeon esetében, aki az első lépést csak éjszaka, titokban merte megtenni, s csak többszöri próba után indította meg a harcot (Bír 6,27. 36-39). Ne várjunk addig, amíg a félelmünk huss, elrepül! A Józsué vezette nép előtt a papoknak be kellett lépniük a megáradt Jordánba (vajon féltek?), és a víz csak ezután vált ketté.

Többször kellett rossz hírű, olykor valóban veszélyes környékre mennünk az EMO (Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány) akciók során. Bizony, néha félve indultunk – aztán valahol, a második-harmadik csöngetés, beszélgetés, bizonyságtétel táján észrevettük, hogy félelmünk csöndben elpárolgott.

Olyan is van, hogy **nem múlik el a félelem**, de Isten Lelke képessé tesz, hogy ennek ellenére továbbmenjünk. Korinthusban Pál apostol *„erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt"* jelent meg (1Kor 2,3). Macedóniába pedig így érkezett: *„semmi nyugalma nem volt a testünknek, hanem mindenféle zaklatásban volt részünk: kívül harcok, belül félelem"* (2Kor 7,5). Félt, de mégis ment!

A zsoltárokban többször olvashatjuk, ahogy a szerző küzd a félelmével, imádkozik, majd újra és újra kimondja: bízom benned, Istenem. És van, hogy eljut ide: *„Istenben bízom, nem félek…!"* (Zsolt 31; 56 stb.).

Az is lehet, hogy **megfutamodunk**. Szomorú lépés, de előfordul. Isten Lelke azonban továbbvisz, tanít, bátorít. Bízzunk benne! Ilyet sejtünk János Márk életében, aki Ciprusban elvált Páléktól (ApCsel 13 és 15; 2Tim 4), de később Barnabással (Pál apostol munkatársa) újrakezdhette a szolgálatot, utóbb pedig evangéliumot írt.

Tehát nem az a kérdés, vannak-e félelmeink, hanem hogy akarunk-e továbblépni – hitből, Krisztussal. Ennek egyik első lépése, hogy szembenézzünk azzal: Mitől félek, vagy mi tart vissza?

Lehet, hogy nem is félelem, hanem egy (vagy több) **bűn** akadályoz. Egyszer egy munkatársunknak kiderült egy vétke. Szégyellte magát, és azt mondta, leteszi az EMO-ban addig végzett szolgálatát. Ne velünk szakíts, hanem a bűnnel! – tanácsoltam. Ha valóban egy bűn akadályoz abban, hogy Krisztus bizonyságtevői legyünk, akkor forduljunk el a bűntől, ne a küldetésünket adjuk fel! Tudnunk kell persze, hogy amíg ezen a földön élünk, nem leszünk bűntelenek. Ha azonban meglátunk, felismerünk egy bűnt, akkor valljuk azt meg, higgyünk Isten bocsánatában, majd bátran induljunk tovább a bizonyságtétel útján! Ha szükséges, kérjünk lelkigondozói segítséget! Ne tartósítsuk azt az állapotot, hogy a bűn távol tartson a bizonyságtételtől! Urunk ad gyógyulást ebből (1Jn 1,8-9).

Kényelmesség, közömbösség – akár úgy jelentkezik, ahogyan Jónás életében, akár másképp. Valójában ez is bűn. Ettől is Isten szabadít meg – persze, kell hozzá saját döntésem is: Nem, nem akarok ilyen maradni!

Viszont inkább félelem a **hamis bűntudat** és a vádló gondolat. A megbánt

bűn után visszatérő lelkiismeretfurdalás éppúgy ide sorolandó, mint az, amikor emberek vagy sötét erők vádolnak valamivel, amiben nem vétkeztem. Ne maradjunk 'kettesben' a rossz gondolatokkal. Kérjünk segítséget egy testvértől, mondjuk el neki, mi gyötör, és imádkozzunk együtt! Az Igazság Lelke leleplezi a gyötrő hazugságokat, és felszabadít.

De én alkalmatlan vagyok! – mondják mások. Ez egyfelől igaz állítás lehet. Önmagában ki alkalmas arra, hogy az evangéliumot hirdesse? De Pál apostol arról ír a korinthusi gyülekezetnek, hogy *„a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki alkalmassá tett minket arra, hogy az új szövetség szolgái legyünk”* (2Kor 3,5-6). Kérdés, hogy hisszük-e mindezt, és ez a hit átzökkent-e bennünket a visszatartó akadályokon, hogy – ha félve is, de Istenben bízva – elinduljunk a bizonyságtétel rögös, de áldott útján?

Nem tudom elég jól elmondani – hallhatjuk, gyakran kifogásként. Urunk hűséget és engedelmességet kér, nem akadémiai szintű tudást. Néhány éve elindult a hirtelen szívhalál ellen egy életmentő program: „Te vagy JElen, te tudSZ segíteni!” (JESZ), ami rosszullét idején jelen lévő laikus segítségnyújtásra és az ehhez szükséges gépek telepítésére épült. Egy orvos nyilván többet tehet, mint a nyolcórás tanfolyam után a laikus. De ha nincs ott az orvos…? Egy lelkész valószínűleg jobban tud beszélni az evangéliumról, de nem ő van jelen egy társasági beszélgetésen, osztálytalálkozón, kórházi látogatáson. Te vagy ott, neked kell elmondanod! Persze, amit lehet, azt azért tanuljuk meg!

Mit szólnak az ismerőseim? – Ez a gondolat is sokakat bénít meg és tart vissza. Egy kedves, odaszánt életű asszonytestvérünk mondta, amikor a falujukban indultunk EMO akcióba: Tudja, Péter, félünk! Mitől? – lepődtem meg. A falu szájától – mondta, és láttam, hogy nagyon valóságos dologról beszél. Istennek hála, nem hátrált meg, hanem ezzel együtt elindult – házról házra.

Gúnytól, kirekesztéstől, felsüléstől való félelem is gátolhat: „Erőszakosan, lehengerlő érvekkel mondanak ellent, én meg ott fogok állni bután, és nem tudok mit mondani…” Igen, erre is lehet számítani. Aki nem akar hinni, az mindig talál kifogást, és tud bántó, fölényes és megalázó is lenni. Ha Krisztusnak el kellett szenvednie a gúnyt és a megvetést, a kiközösítést, ne lepődjek meg, ha nekem is jut belőle! Aki Krisztus után indul, számítsa föl a „költségek” közé ezt is (Lk 14,28)! Ilyenkor is segít, ha tanúk vagyunk, és nem vitapartnerek. Amit bennem elvégzett Isten, azt nehéz cáfolni (bár néha azt is megpróbálják!): *„… én csak egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok”* – mondta az őt számonkérőknek a Jézustól gyógyulást nyert vak ember (Jn 9,25).

Amikor Isten Mózest a nagy küldetésre (a zsidó közösség Egyiptomból való kimenekítésére) hívta, neki is volt néhány ellenérve: Kicsoda vagyok én…? (3,11); …mit feleljek nekik? (3,13); De ha nem hisznek nekem…? (4,1); nem vagyok én ékesszóló… (4,10) Ezek közül több ma is ismerős lehet… Érdemes megfigyelni, ahogy Isten sorra cáfolja Mózes kifogásait (2Móz 3-4. fejezet).

Ugyanakkor tudnunk kell azt is, hogy **nem az érvek** győzik meg az embert, és nem azok **segítenek tovább, hanem Isten személye**, aki magát így mutatta be: *„Vagyok”* – azaz a bennünk munkálkodó Szentlélek! Ő teszi az örömhír hirdetését fontosabbá, mint amilyenek félelmeink, belső akadályaink. Saját személyét helyezi előbbre ezeknél. *„Nem tehetjük, hogy ne mondjuk…”* – vallja Péter apostol.

És még egy fontos segítség: a közösség. Lehet, hogy egyedül nem vagyok elég bátor – ezért 'bedobom magamat' pl. a szolgáló közösségbe (ez az én döntésem!), és együtt átmegyünk az akadályokon. Az ifjú Dánielnek segítséget jelentettek társai: Ananiás, Misáel és Azariás!

A Lélek győzött meg az igazságról, amikor hitre jutottunk. Ő győz meg (és győz le), hogy induljunk el, vagy induljunk tovább! Ő indít arra, hogy szóljunk, és ne hallgassunk. Lehet, hogy elfújja félelmeinket, mint a szél, lehet, hogy lépésről lépésre szabadít meg tőlük. De biztos, hogy ma is arra hív, hogy legyünk felszabadult, természetes, bátor bizonyságtevői a feltámadt Krisztusnak. Nem harsány, talán nem is hangos, de el nem hallgató, hűséges tanúi a Megváltónak. Vele lehetséges: *„Amikor kiáltottam, meghallgattál, bátorítottál engem, lelkemben erő támadt”* (Zsolt 138,3).

***Sztanó Péter** / Budapest*

A SZENTLÉLEK MEGVILÁGOSÍTÓ MUNKÁJA

„Számunkra a leglényegesebb, hogy az Újszövetségben a víz jelképezi a keresztségben azt az ígéretet, hogy Jézus Krisztus vére elmossa a bűneinket, és megtisztulva járulhatunk Isten elé.”

A Szentlélek Isten a kezdetektől munkálkodik a világban, jelen volt a teremtés hajnalán, és záloga az új teremtésnek is, de elsődleges munkaterülete az egyház. Pünkösd választóvonalat jelent a Szentlélek munkájában, korábban egyesekben, utána Isten egész népében munkálkodik, és pazarul osztogatja ajándékait. A Heidelbergi Káté egyik sora (53. kérdés-felelet) így fogalmaz: *„Krisztus minden jótéteményének részesévé tesz”*, azaz – ahogyan Melanchton mondja – Krisztust megismerni annyi, mint jótéteményeit megismerni. A Szentlélek Krisztus-ismeretre vezet el azáltal, hogy megvilágosítja számunkra Krisztus életét, szavait és munkáját, személyessé téve azokat számunkra. A pünkösdi történetben számos csodának lehetünk tanúi: a Szentlélek legyőzte a misszió útjában álló nyelvi, kommunikációs akadályokat; legyőzte az apostolok szívének belső félelmét: visszahúzódó, gyáva tanítványokból bátor hitvallókat formált. Ebbe a sorba illik a Szentlélek megvilágosító munkája: elvette a misszió útjában álló, az apostolok szívében lévő lelki értetlenséget és vakságot is. Akik korábban nem

értették Jézus szavait, amikor még testileg köztük volt a Mester, most prédikálják és magyarázzák az Ószövetség próféciáit, Jézus tanításait és Jézus Krisztus földi életének legapróbb részleteit.

Lukács evangélista az Apostolok cselekedeteiben 19 beszédet rögzít, ami a könyv mintegy 25%-át teszi ki, ebből nyolc Péter apostoltól, egy István vértanútól, egy Jakab, kilenc pedig Pál apostoloktól származik. Az apostolok különböző műveltségi háttérrel rendelkeztek – az egyszerű halászembertől a jól képzett farizeusig. Beszédeikben nem csak a szemtanúk bizonyosságával szóltak, hanem képesek voltak Jézus haláláról és feltámadásáról összetetten, de nem bonyolultan, több síkon is szólni. Bizonyságot tettek az evangéliumról, mint történeti eseményről (Jézus halála és feltámadása nem az ő képzelőerejük szüleménye), rávilágítottak annak teológiai jelentőségére (meglátva az evangéliumban a próféciák beteljesedését), és mindezt aktualizálták a hallgatóik számára, azaz döntés elé állították őket.

Honnan származott ez a mély, összefüggésekre felfigyelő bizonyságtétel, ami szinte az ószövetségi próféciákat idézően párosult az igazságról való meggyőződéssel? Sokféle magyarázattal állhatnánk elő, kereshetnénk a választ az emberi természetben, intelligenciában, felfogó képességben, szorgalomban, de a végső választ mégis Jézus szavaiban találjuk meg: *„Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz…, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek”* (14,16-17.26). *„Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek”* (16,13-15). Jézus ígéretei pünkösdkor teljesedtek be tanítványai életében. Később a reformátorok, különösen is Kálvin ezt a Szentlélek belső bizonyságtételének nevezte. Az a személy, aki szólt a próféták és az apostolok által, és aki ihlette a szentírókat, ugyanaz a Lélek, aki számunkra megpecsételi az ige igazságát, hitelessé és élővé teszi azt. Nincs szükség annak bizonygatására, hogy a Biblia szavain keresztül maga a mindenható Isten szól hozzánk. Kálvin ezt így fogalmazza meg: *„a Szentlélek tanúságtétele minden észérvet felülmúl. Ahogy igéjében csak Isten tanúskodhat önmagáról, úgy ez az ige is csak akkor talál hitre szívünkben, ha megpecsételi a Szentlélek belső bizonyságtétele. Ugyanannak a léleknek kell a mi szívünkbe is hatolnia, aki a próféták szája által szólt, hogy meggyőzzön: hűségesen adják át azt, amit Isten rájuk bízott”* (Institutio, I. VII, 1.). Persze a reformátorok nem úgy gondolták, hogy ezzel felmentést kapnak más figyelembe veendő tényektől, mint például a keresztyén emberek fegyelmezett igetanulmányozásától, vagy az ige közös (egyházi) értelmezésétől. A hitvallási iratok viszont arra is rámutatnak, hogy az ige helyes megértése nem az egyén megvilágosodásán áll vagy bukik.

Mi a jelentősége ennek a mai igeolvasó és igehallgató keresztyének számára?

Az, hogy bennünk is ugyan az a Szentlélek Isten munkálkodik, mint a tanítványokban és az első század keresztyéneiben. Pál apostol azt írja az efézusi gyülekezet tagjainak, hogy miután hallották üdvösségük evangéliumát és hívőkké lettek, Krisztus eljegyezte őket pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségük zálogával (Ef 1,13-14). Az apostol nem állít kevesebbet, minthogy az efézusi keresztyének, amíg olvasták az Ószövetség könyveit (az akkori Bibliát) vagy éppen Pál apostol leveleit, hallgatták a prédikációkat, a Szentlélek Isten az igéje által dolgozott szívükben. Hitet ajándékozott nekik, és összekötötte őket az Úr Jézussal. Azt a bizonyosságot adta, hogy az ő tulajdonai. És ez ma is így van. Pál ezt úgy nevezi, hogy Isten megpecsétel a Szentlélekkel.

Egy nagyon egyszerű példával élve: egy szép régi szokást felelevenítve, feleségemmel készítettünk magunknak egy Ex Libris pecsétnyomót, ami pecsétként belekerül minden megvásárolt új könyvünkbe. Régen sokan éltek ezzel a gyakorlattal, hiszen a könyv is ritkább, értékesebb holmi volt, s így akarták jelezni az emberek nevük, monogramjuk pecsétjével a külvilág felé, hogy az adott könyv az ő tulajdonuk. Ez kitörölhetetlen, kétségbevonhatatlan, megmásíthatatlan bizonyítékot jelentett bárki számára a könyv igazi tulajdonosáról. Hasonlóképpen teszi rá a Szentlélek az ő pecsétjével a mi szívünkre a JK betűket, ami Jézus Krisztust jelenti. Ez számunkra azt a belső meggyőződést hordozza, hogy mi Jézus Krisztus tulajdonai vagyunk, Hozzá tartozunk, ő a mi Megváltónk, és ő gondoskodik rólunk. De mindez egyúttal mások számára is nyilvánvalóvá válik az életvitelünkből, másképpen gondolkodunk, beszélünk, cselekszünk. Életünk folyamatosan teremheti a Lélek gyümölcsét.

Persze feltehetjük magunknak a kérdést: Képes leszek kitartani? Nem fogom elveszíteni a hitemet? Pál apostol bátorít minket a mai igénkben. Azt mondja, hogy a Szentlélek belenyomta a pecsétjét a szívünkbe, és gondoskodni fog róla, hogy az Úr Jézus tulajdonai maradjunk. A JK betűk soha nem fognak onnan kitörlődni, mert a Szentlélek azon munkálkodik, hogy kitartsunk a hitünkben. Ezt ezzel a régies kifejezéssel erősíti meg bennünk az apostol: a Szentlelket zálogként kaptuk. Ha vásárolunk egy mobiltelefont, számítógépet, bármilyen műszaki cikket, általában 12 hónap garanciát kapunk rá. Ha tehát 12 hónapon belül elromlik a gép, kapok egy újat, mivel ezt ígérte a gyártó. Vajon mennyi garanciát ad Isten a hitre? 12 hónapot, vagy 24-et? 12 évet, vagy 24-et? Az ige szerint örökkévalót! A Szentlélek örökkévaló garanciát vállal arra, hogy a mi hitünk nem fog elfogyni.

Ezért lehet mindenkor imádságunk Szegedi Kis István szép hitvalló éneke:

Szenteld meg mi szívünket,
Világosítsd elménket,
Hogy érthessük Igédet,
Mi édes Mesterünket.

(368. dicséret, 2. versszak)

Dr. Komlósi Péter Attila */ Budapest*

Füle Lajos
Elválasztja

ISTEN LELKE lebeg fölöttünk...
A lelkünk puszta föld, de Fény jön,
s elválasztja bennünk az ISTEN
a világost a sötétségtől.

BŰNLÁTÁS, MEGTÉRÉS, LELKI VAKSÁG MEGSZŰNÉSE

„A hathatós elhívásban a Szentlélek közvetve, az Igével formája át az elmét, a gondolkodást, megérteti Isten üzenetét, és meg is győzi, felkészíti az embert az engedelmeskedésre."

Jézus megígérte tanítványainak, hogy elküldi majd a Szentlelket, hogy ő fejezze be a földi ittlétekor megkezdett munkáját, és felkészítse a gyülekezetet.

Pünkösd napján beteljesült ígérete, az Apostolok Cselekedetei 2. fejezete számol be erről. Isten Lelke akkor Krisztus testévé, azaz egyházába keresztelte a Jeruzsálemben összegyűlt tanítványokat, betöltötte őket a Lélekkel, és ők különféle, addig általuk nem gyakorolt nyelven kezdtek beszélni. Akkor történt ez, amikor *„az égből nagy zúgás támadt, mint a sebesen zúgó szél zendülése, és betöltötte az egész házat, ahol ültek…, majd lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek elkülönültek, s mindegyikükre leszálltak"*.

Jeruzsálemben ebben az időszakban sok ezer, különböző nemzetből érkező *„istenfélő férfi tartózkodott"*, akik a nagy zúgástól és attól, hogy mindegyikük a saját nyelvén hallotta beszélni a tanítványokat, akik Isten csodálatos tetteiről beszéltek – megrendültek.

Isten Lelke tehát nagyszerű munkát végzett: megmozgatta az ünnepre érkező tömeget. Ezek az emberek hallgatták Péter apostol prédikációját, aki az Úr Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának a jelentőségéről beszélt. Péter azzal vádolta hallgatóit, hogy elutasították és kivégezték Messiásukat, azt, akit Isten egyszerre Úrrá és Krisztussá tett. Az elhangzottak szíven ütötték őket. Megdöbbentek, és képtelenek voltak kitérni az elhangzott vád alól, miszerint bűnösök Isten előtt; gyász és bűntudat kerítette hatalmába őket. Megfeszítették a Messiást, akire évszázadok óta vártak, azt, aki minden személyes és nemzeti ígéretük reménye volt. Ahelyett, hogy elfogadták volna őt, elutasították, és átadták gyűlölt ellenségeiknek, a rómaiaknak, hogy kivégezzék!

Gyötrődésük másik oka pedig az volt, hogy – mivel ez megtörtént – a Messiás haragjától való rettegés fogta el őket. Péter apostol ugyanis határozottan beszélt arról, hogy ugyanaz a Jézus, akit ők keresztre feszítettek: ÉL! Idézte a 110. Zsoltárt, amiben Dávid király a Messiás ellenségeinek a legyőzéséről prófétál. Megértette az ott egybegyült tömeg, hogy Jézus elutasításával ők is ellenségei lettek az Istennek. A végső elkeseredés oka pedig az lett, hogy tettüket és ennek következményét már nem lehet megváltoztatni, helyreállítani.

Túrmezei Erzsébet
Krisztusra várunk

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
de elültetjük kis almafánkat,
bízva, hogy kihajt,
gyümölcsöt terem.
Titok a jövő.
Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
munkában leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Gyötrelemtől, kétségbeeséstől, lelkiismeret-furdalástól és bűntudattól eltelve kérdezték Pétert és a többi apostolt: *„Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?"*. Kétségbeesetten keresték a módját annak, hogy helyrehozzák, amit tettek, és elkerüljék a Messiás haragját.

Később Pál apostol is (akkor még Saul) – lelki összetörtségében, a damaszkuszi úton – hasonló kérdéssel fohászkodott: *„Mit tegyek, Uram?"* (ApCsel 22,10). Ezekre a kérdésekre emlékeztetnek a filippi börtönőr szavai, aki megkérdezte Pál apostolt és Silást: *„Uraim, mit kell tennem, hogy üdvözüljek?"* (ApCsel 16,30).

A pünkösdi tömeg, később Saul és a börtönőr lelkiállapota tökéletesen azonos az elítélt bűnösök állapotával, akik átérezték bűnük súlyát, és féltek a következménytől, konkrétan pedig Isten haragjától. Vágytak a megmenekülésre, és hajlandóak voltak alávetni magukat Isten akaratának. A bűn ilyen mély beismerése minden valódi megtérés része. Mindez a Szentlélek munkája az emberekben, aki meggyőz minket arról, hogy mi mindennel vétkeztünk Isten és egymás ellen.

A Szentírásból tudjuk azt, hogy ezek az emberek (és mások sem!) nem tudtak volna megtérni, ha Isten Szentlelke nem szülte volna előzőleg újjá őket. A Szentlélek újjászülő munkájára pedig azért van szükség, mert a bűneset következményeként az ember lelkileg halott lett: Róm 3,10-12; Róm 8,7; Ef 2,1; Kol 2,13. Ez a halott állapot azt jelenti, hogy képtelen a maga erejéből Istennel kapcsolatra lépni, hinni, megtérni, hiszen nincs ehhez szabad akarata. A Szentlélek viszont adja azt a hitet, amivel aztán a bűnös ember Jézus Krisztus felé fordul, megragadja a kegyelmet, majd bűnbánatra jut. A puritánok ezt hathatós elhívásnak nevezték. A hathatós elhívásban a Szentlélek közvetve, az Igével formája át az elmét, a gondolkodást, megérteti Isten üzenetét, és meg is győzi, felkészíti az embert az engedelmeskedésre. „Az Igével a szív mélyére hatol, új életet és erőt olt belé, megdönti benne a bűn trónját, és képessé és készségessé teszi a bűnöst, hogy az evangélium hívására válaszoljon." (Packer: A megújulás teológiája)

A hathatós elhívás legtöbbször arról is felismerhető, ha az igét hallgató, vagy Isten Igéjét tanulmányozó embert, „érzelmileg is erősen érinti; gyakran belső katarzist él át, olykor ellenkezést vagy éppen vágyakozást Isten közelségére. Mély bánatot és szégyenkezést bűnei miatt, vagy éppen egy felszabadult, sem-

mihez nem fogható örömöt annak felismerése nyomán, hogy Krisztus minden bűnéért elszenvedte a büntetést, s ezért az Atya őt is fiává fogadta." (Sípos Ete Álmos: Hogyan kell megtérni?)

Ez történt az első pünkösdkor is az ott megtért mintegy háromezer emberrel.

Az ellenállhatatlan Szentlélek ma is így munkálkodik. Az Igét hirdető lelkipásztornak vagy annak, aki Isten kiválasztott és megváltott gyermekeként bizonyságot tesz, nem kell érzelmi trükkökkel vagy a pokolról szóló ijesztéssel meggyőznie az embereket. A meggyőzés eszköze ma is Isten Igéje. *„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait"* (Zsid 4,12).

Ha pedig igehirdetésünk és bizonyságtételünk a megfeszített Krisztust állítja középpontba (az első pünkösdkor Péter igehirdetése is róla szólt), akkor bizalommal várhatjuk, hogy a Szentlélek az Ige felhasználásával teljesíti be a hallgatóban a maga munkáját.

Kulcsár-Rabocskai Levente / *Gyulakuta*

*

Felhasznált irodalom: John F. Macarthur: New testament commentary. (Apostolok cselekedetei kommentár); James I. Packer: A megújulás teológiája. (Koinónia, Kolozsvár,2000.); Sípos Ete Álmos: Amit a megtérésről és újjászületésről érdemes tudni.

AZ APOSTOLOK CSODATÉVŐ KÉPESSÉGET KAPTAK

„Élnek ma olyan keresztyének, akik továbbra is az azokra az időszakokra jellemző csodák szerint élnének, amik egyszer adattak csak, de már elmúltak."

1. Idő és idők a Bibliában

Hiszünk a csodákban. Valljuk, Istennek semmi sem lehetetlen, és mivel ő maga csodálatos (Ézs 9,6), ezért minden műve, szava és övéivel való bánásmódja a csodák világában zajlik. Sőt, valljuk, hogy egyedül ő tehet valódi csodákat (Zsolt 136,4). A hamis jelektől és csodáktól elfordulunk. Megismerhetők melyek az igazi, és melyek a hamis csodák. Más volt Jánnes és Jámbres csodatevő ereje, és más Mózesé és Ároné (2Tim 3,8). A kettőt meg kell különböztetnünk, s erre Isten felkészít bennünket (1Jn 4,1 kk.).

Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy Isten nem egyenletesen osztja csodáit. Rendkívüli időkben több csoda történik. Mózes, Illés és Elizeus életében is több csoda történ, mint máskor. Jézus földi szolgálatakor tette Isten a legtöbb csodát. Egyháza kialakulásakor és az újszövetségi Szentírás létrejöttekor a rendkívüli beavatkozásokkal is különös célja volt. Erről írunk mostani elmélkedésünkben. Az alábbi tények mentén keressük a választ a csodák kérdésére.

Egyszer vált ketté a Vörös-tenger, azóta ez nem történt meg. Egyszer állt meg a Jordán vize *„egy rakásban"* (Józs 3,13 – Károli), nem vált ez állandó szokásává. Egyszer állt meg a Nap Gibeonban és a Hold az Ajjalon-völgyében (Józsué 10,12), azóta viszont egyszer sem. A pusztai vándorláskor Isten mannát adott és fürjeket ételül, s miután a nép bement az ígéret földjére, visszavonta ezt az ajándékot.

Egyszer emelte fel Mózes a rézkígyót a gyülekezetben, hogy ennek segítségével adjon Isten szabadulást a népnek (4Móz 21,8-9). Egyszer emelte fel Isten a keresztet a Golgotán. Egyszer ment fel Jézus a mennybe. Karácsony, Húsvét eseménye is csak egyszeri, akárcsak a Pünkösd: mindegyik a maga idejében történt meg. Idők és idők különböznek a Bibliában, és vannak idők, amik nem ismétlődnek. Egyszer történt az egyház megszületése, erről szól az Apostolok Cselekedeteinek könyve. Egyszer éltek az apostolok, és többé már nincsenek, miután az utolsó is meghalt.

2. Rendkívüli idők

A rendkívüli időket Isten rendkívüli jelekkel kísérte, így a pusztai vándorlást és Jézus 33 éves földi tartózkodását is. Azt az időszakot is különleges beavatkozásokkal erősítette meg, amikor az újszövetségi egyház megalakult. Az újszövetségi Biblia kialakulását, az apostoloknak adott különleges és egyedülálló kijelentéseket is különböző jelek hitelesítették.

Ezek a különleges jelek és csodák a Biblia létrejöttével és az apostolok halálával megszűntek. Isten visszavonta őket, mert ezek csak jelek voltak, s amikre mutattak, azok már beteljesültek. Élnek ma olyan keresztyének, akik továbbra is az azokra az időszakokra jellemző csodák szerint élnének, amik egyszer adattak csak, de már elmúltak. Időutazásaikban a jeleket keresik, és ezáltal a Biblia és az ige hatalma nem munkálkodhat valóságosan az életükben, mert Isten ma az erejét – a jelek, csodák korának lezárulását követően – Igéjében kínálja, annak olvasásában, hirdetésében, az azzal való éléssel, táplálkozással. Olyanok ők, mint akik a kanyart jelző táblát a kanyar utánra is magukkal hurcolják, és ennek alapján kanyarognak (2Jn 9). Az előjelző tábla – meghaladva a jelzett útszakaszt – már nem ad érvényes információt. Isten Szentlelke hibának tartja az ilyen viselkedést, feddi az így élőket, és szeretné, ha észre térnének. Nem a jel a fontos, hanem amire az mutat. Szükséges Isten gondolatait és tervét megértenünk, és engedelmeskednünk annak; a jelek világából a valóság világába átlépnünk. Ezzel nem leszünk lelkileg szegényebbek, hiszen Isten erejét és lelki hatalmát a beteljesedett igében adja: *„Isten beszéde élő és ható"* (Zsid 4,12). Nap mint nap megtapasztalva tanúsítjuk, hogy igaz ez a kijelentés.

3. Bibliai példa

Bibliaolvasó ember számára nem ismeretlen ez a név: Nékustán. Története a következő: Miután Isten népe elfoglalta az ígéret földjét, bálványimádásba sülyedt. A rézkígyót kezdték imádni, kígyóformájú istenségként. Ezt nevezték Nékustánnak. A történet időszakában a

rézkígyó nem volt még bálvány, hanem a valós szabadítás segédeszköze. Akit megmart a mérges kígyó, és hittel feltekintett a szabadító jelre, életben maradt (4Móz 21). Emellett ez a történet komoly lelki üzenettel is bírt: eljön majd a Messiás, meghal a bűnösökért, és aki hisz benne, üdvösséget nyer. Nos, az ördögi csalás hatására ezt az egykori szabadító jelet kezdte később imádni a nép. Talán ilyen indokkal: Isten adta, most is adja. Ezzel munkálta üdvösségünket, ezt ma is így teszi. Ez volt a szabadítás jele, ebben hiszünk, ezzel élünk most is. Ám, amikor elérkezett az igazi ébredés ideje, akkor Ezékiás király széttörte a Nékustánt, mint iszonyú bálványt: *„És kedves dolgot cselekedett az Úr előtt. Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érckígyót is, amelyet Mózes csinált: mert mind ez ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezték azt Nékustánnak”* (2Kir 18,4).

Összegezzük a fentieket!

– Érvek Nékustán mellett: Isten adta; Mózes maga készítette (nem másolat volt az ezékiási érckígyó, hanem az eredeti!); a hittel volt összefüggésben; aki hittel feltekintett, csak annak használt; prófétikusan összefüggött Krisztussal, a Golgotával és a Sátán fölötti győzelemmel.
– Érvek Nékustán ellen: Isten egyszer utasította Mózest a rézkígyó elkészítésére – segítségként, egyszeri alkalomra; ma nem ez a szabadulás eszköze; nem a hitet, hanem a tévhitet erősíti; a Biblia bálványnak nevezi; Ezékiás szétrombolta; Isten ezt követően adott lelki ébredést.
– Következtetés: amit Isten egyszeri alkalomra rendelt, nem biztos, hogy még egyszer megismétli, mert lehetséges, hogy nem mindenkorra érvényes döntése volt. Isten munkája nem csak adás, hanem elvétel is. Van, amit visszavesz, eltöröl (1Kor 13,8). A Bibliát lehet az összefüggéseket figyelmen kívül hagyva, szektásan olvasni. Isten ajándékai bálvánnyá válhatnak. Az ördög ravaszsága gyakran szent dolgok kiforgatásából áll.

4. Hasonló események ma

Ma pl. az új-evangélikál (általános hívő nép) körökben sokan gondolják azt, hogy az első keresztyének kegyelmi ajándékai ma is érvényesek, amiket keresni kell, mert Isten általuk ad különleges áldásokat. Ezek a nyelveken szólás, ördögűzések, gyógyítások, titkok megfejtése, szívbe látás, prófétálás, csodatevő erők, halottak feltámasztása…

A Biblia ezekről viszont egyértelműen tanítja, hogy a rendkívüli jelek és csodák az apostoli korszaknak adattak, a gyülekezet létrejöttét kísérték, az újszövetségi kijelentés megerősítését szolgálták, azt követően megszűntek. Egy-két kivételes esetet leszámítva (mint Filep és Agabusz, a korinthusiak, efézusi tanítványok és Kornéliusz házanépe), Isten leginkább az apostoloknak (a tizenkettőnek) és Pál apostolnak adta. Erről tudósít az a történet, amikor Pál hamis apostolokkal viaskodott (2Kor 11,13), bemutatva, hogy Isten miképpen hitelesítette apostolságát: *„Apostolságom jelei megbizonyosodtak közöttetek... jelekben, csodákban és erőkben”* (2Kor 12,12).

Füle Lajos
Szelek

Van szembe szél, van lelki SZÉL,
egyik lever, másik emel.
Hányféle szél szállt már felém!
Széljárta táj az életem.
De hogyha a LÉLEK SZELE
zúg olykor át a lelkemen,
megrendülök mindig bele,
s szárnyalni kezd az életem.

5. Az asztali beszélgetés (Márk 16,14kk.)

A többi apostol is kifejezetten jelajándékot kapott, amiről Jézus egyértelműen tanított. Mindez egy asztali beszélgetésben történt. A feltámadás utáni megjelenései egyikében külön a tizenegy tanítvánnyal volt együtt Jézus (Mk 16,14). Számukra, kizárólag számukra adott utasításokat, és jelekkel-csodákkal kapcsolatos ígéreteket apostoli működésükhöz. Nem általánosan, minden hívő embernek ígérte ezeket, ahogyan ma egyébként sokan képzelik. Azoknak a választott apostolok kapták, akikre rendkívüli szolgáltot bízott. Őket kísérik majd a jelek és csodák (ha hisznek 16,14 és 16v.), miközben egyházat alapítanak, gyülekezeteket szerveznek, átveszik, rögzítik és hirdetik Jézus eddigi szavait és az újabb, nekik adott kijelentéseket, amikre az egyház jövendőbeli élete épül.

Az asztal körül ülőknek Jézus először szemére vetette hitetlenségüket, megdorgálta keményszívűségüket, ami a Húsvét utáni napokban is jellemezte őket (16,14). Majd kijelölte misszióju kat, ők ezt átvették, és az akkor ismert világon hirdették az igét: Márk Afrikában, János Kis-Ázsiában, András a szkíták között, Tamás Indiában beszélt a jelekről, amik kizárólag Jézus nevében történnek. Nekik – önmagukban – nem lesz hatalmuk a csodatevésre (az apostolok kezében nem volt reflex-tudás), Jézus privilégiuma ez a hatalom, aki ott és akkor, amikor akart, csodát tett a tanítványok (az apostolok) által. Nem mindig történtek csodák. Számos eset bizonyítja ezt, például Pál apostol ezt írta: *„Trotimuszt Milétumban hagytam betegen”* (2Tim 4,20), de saját *„tövisét”* – betegségét – sem tudta meggyógyítani (2Kor 12,7-10). Egy-egy apostol halálát követően sem jelent meg apostol társa, hogy feltámassza őt. Nem mindig tettek-tehettek csodát. A kígyómarás ígéretére is csak egyszer olvasunk történetet (Csel 28,6). Tehát nem a csodák voltak lényegesek, ezek csak kísérőjelenségek az apostoli szolgálatban. Isten rendkívüli módon mutatta meg jelenlétét a jelekkel és csodákkal, hogy a zsidók és nem zsidók előtt hitelesítve legyen: jelen van Isten a keresztyénségben, ez az ő vallása.

Többet nem is ígért az Úr ott, az asztali beszélgetésben, de minden szavát beteljesítette. Miután felemeltetett a mennybe (Mk 16,19), együtt munkálkodott velük, megerősítve az igét a jelekkel, amik követték szolgálatukat (Mk 16,20). Erről tudósít a bibliai Apostolok Cselekedetei. Ezt erősíti meg a Zsidókhoz írt levél 2,3-4: *„Az üdvösséget, amely kezdetben hirdettetett nekünk, azok, akik hallották* (az apostolok)*, biztosították számunkra, velük együtt bizonyságot tevén arról az Isten, jelekkel és csodákkal és sokféle erőkkel, s a Szentléleknek közléseivel az ő akarata szerint”.*

Alföldy-Boruss Dezső */ Szigetszentmiklós*

AZ ISTEN LELKE ÁLTAL TEREMTETT KÖZÖSSÉG

„Ahol a Szentlélek munkálkodik, ott a hívek egymással szemben nem maradhatnak ridegek, távolságtartóak, ellenben érzékenységet kapnak egymás iránt, összetartanak."

Olvasásra: Csel 2,42-47; 4,32-37

Napjaink tapasztalata, hogy miként tud pillanatok alatt összeomlani az országok, népek között mesterségesen biztosított, azaz gondosan kimunkált, szerződésekkel, többoldalú egyezményekkel fenntartott gazdasági, kulturális egység, közösség. Közelről figyelhetjük, hogy az ember számára mennyire lehetetlen vállalkozás egy háború esetén a felek kibékítése, vagy a békekötés elérése. A helyzet az, hogy a modern, felvilágosult, egyre nagyobb tudást, technikai ismeretet, rutint birtokló, történelmi tanulságot ismerő ember nem képes tartósan virágzó, harmonikus közösséget elérni, kialakítani. Hiába a számos válságstáb, csapatépítő szakember, cégek költhetnek óriási összegeket közösséget összehangoló hétvégékre, munkahelyi csapatépítő partikra – a gyakorlat mégis azt bizonyítja, hogy ezek ideig-óráig tartó eredményeket hoznak, és nem tudnak igazi közösséget alkotni.

Ezzel szemben Isten Lelkének felfoghatatlanul nagy hatalma van, és éppen az első keresztyén gyülekezet, azaz a jeruzsálemi egyház létrejöttében, működésében látjuk azt a csodát, amikor bűnös embereket kezébe véve megújítja azokat, belőlük közösséget alkot, majd azt az ő uralma alatt lelkileg táplálja, gyarapítja, dicsőséges céljaira használja. Jóllehet, a Biblia mindig reálisan, azaz a belső problémákat, bűn okozta torzulásokat sem elhallgatva ábrázolja a gyülekezeteket is, azok a leírások, amik itt a kezdeti működésről szólnak, fokozottan sugároznak isteni harmóniát. És ennek nem emberi okai vannak. Isten Lelkének életadó, közösséget teremtő és működtető munkáját dicsérik. Minden általa plántált gyülekezet létrejöttében és vezetése alatti működésben a bűnesetkor elveszett, összetört, Isten-ember és ember-ember közötti kapcsolat helyreállításából látunk ízelítőt. Mert a földi gyülekezet, amennyiben ott Krisztus uralma érvényhez jut, kicsiben – és persze azért még töredékesen –, de már most is kiábrázolja a jövőbeli mennyei állapotokat.

Éppen ezért, mi most a pünkösdi események során létrejött jeruzsálemi gyülekezet néhány közösséget jellemző, szembetűnően áldott tulajdonságára irányítjuk figyelmünket:

Krisztus gyülekezetét a Szentlélek az igével hozza létre

Pünkösdkor Péter apostol Isten Lelkétől ihletve hirdette az igét. Ez a Lélektől jövő igehirdetés *„találta szíven"* (37. v.) a hallgatóság jó részét. De a Lélek munkálkodott az ige hallgatóiban is. Ha ez nem így történik, akkor Péter apellálhatott volna a sok ószövetségi igeismeretre, kegyes zsidó háttérre, szava mégis lepergett volna az emberekről. Ennél az igehirdetésnél is Isten Lelkének életadó, értelmet megvilágosító hatalma kellett, hogy érvényesüljön. Isten tehát az igéjével munkálkodott, és hívta ott egybe népét – és ez ma is így működik. Fontos szempont a gyülekezeteink életében ez az alapigazság, mert a valódi gyülekezeti közösség az igehirdetés hatására születik. Szembetűnő átalakulás másként nem érhető el: Isten Lelke a széthullott, Teremtőjüktől és egymástól elidegenedett, ellenségeskedésre hajlamos, értetlen, bálványimádásba forduló embereket, egymástól merőben különböző kulturális, értékrendbeli, gondolkodásmódbeli háttérből érkezőket szólított meg és hívott el, tagolt közösségbe.

A gyülekezeti közösség fennmaradása, formálódása, szolgálata is az igéhez köttetett

A jeruzsálemi hívek először tanultak és azután cselekedtek. Nem fordítva történt, azaz, hogy az apostolok beállították az embereket minden előismeret nélkül a szolgálatokba, és közben azok megtértek. A hívek szolgálata, Krisztus ügyének képviselete egy szívbeli változással kezdődött. Tudták, ki hívta el őket, mi a célja velük, valamint, hogy miért fontos az, amit tesznek. Közben pedig a kegyelemért érzett hála határozta meg őket. Minden szolgálatba állítás, lelki célzatú kezdeményezés, Isten nevében történő gyülekezeti erőfeszítés az ige kontrollja alatt kellett, hogy történjen. Micsoda kavalkád és összevisszaság lett volna Jeruzsálemben, ha ott Krisztust nem ismerő, az ő evangéliumát nem valló emberek kezdtek volna fellépni a gyülekezet színeiben? Mit hirdettek volna, lett-e volna olyan ereje és hatékonysága a szolgálatuknak, mint amiről a fenti versekben olvasunk?

A Szentlélek kitöltetését követően szembetűnő változásként vehetjük észre azt is, ami a jeruzsálemiek igeszeretetét jellemezte: nem a pontos emberi szervezés, az apostolok gyülekezetépítő zsenialitása miatt virágzott, vagy karizmatikus vezetői képességek összetalálkozása adta a gyülekezet gyarapodásának, fejlődésének hátterét. Krisztus az igéjével uralkodott a gyülekezetben, és a Lelke szerint engedelmeskedtek neki. Így nem kényszerből vagy megszokásból vettek részt az apostoli tanításban, hanem belső tűz és vágy motiválta őket, Isten megismerésének öröme ott lehetett bennük. Ez a törekvés ingadozhat az emberben, de meg nem szűnhet. Milyen nagy szükség van ma is arra, hogy a gyülekezet igei alkalmait komolyan vegyük, törekedjünk tehát részt venni azokon, bátorítva egymást és a ránk bízott kicsinyeket, gyermekeket. A jeruzsálemiek minden korosztálya erre a drága, legfontosabb gyülekezeti életelemre volt a Lélek által ránevelve: *„Kitartóan részt vettek az apostoli tanításban"* (42. v.), azaz a szolgálatukat a Szentlélek így motiválta és töltötte meg tartalommal. Nem magányos harcosok voltak, hanem közösségben tanítottan, ugyanazzal a lelkülettel átitatva mentek, hirdették és élték az örömhírt. Nyilvánvalóan más és más lehetett a temperamentumuk, egyénisé-

gük, de Krisztusról egybehangzó és azonos tanítást képviseltek. Közösségben élték meg a tanítás csodáját: kontrollálták, vajon jól értették-e meg az igei összefüggéseket? Az apostoli tanítás, mint mérce segítette őket, hogy ne rohanjanak rajongásba, ne üthesse fel a fejét tévtanítás.

Szerették egymást…

Ahol a Szentlélek munkálkodik, ott a hívek egymással szemben nem maradhatnak ridegek, távolságtartóak, ellenben érzékenységet kapnak egymás iránt, összetartanak. Jellemzőjük volt, hogy *„a hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt”* (4,32). A különböző történelmi hagyományokon nevelkedettek, zsidók és pogány hátterűek különféle tradíciókkal, kulturális benyomásokkal rendelkeztek, voltak köztük egyedülállók, családosok, és mégis mind-mind közösségben voltak egymással. Minden bizonnyal a jeruzsálemi gyülekezet – lelki otthonként – az egymás társaságának élvezetét is magában foglalta, mert Krisztus Lelke az egymás iránti szeretetre hangolta őket. Az egyik legmegindítóbb bizonyítéka ennek az volt, hogy anyagiakban is gondoskodtak egymásról, *„nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem”* (4,34). Ez az egyedülálló, minden földi dolgot a mennyei célok eszközének tartó lelkület csak megerősítette az örömhír valóságát a gyülekezet belső és külső kapcsolataira nézve is. Nem sajnálták az időt, és az akár évtizedek alatt összegyűjtött vagyonukat ilyen értelemben is szolgálatra használták. Nem volt kötelező, de közöttük sokaknak erre is szabadsága volt! *„Egymást tiszta szívből, kitartóan”* szerették (1Pt 1,22). Isten a Lelkével ma is ösztönöz ilyen fajta áldozatra, szolgálatra. Emlékszem arra a hívő asszonyra, akit egyszer valaki kérdőre vont, mert észrevette, hogy adományt helyezett a gyülekezeti gyermekmissziós perselybe: ’Minek adsz, hiszen neked nincsenek is itt az unokáid…’ Ő erre ezt válaszolta: ’Azok a gyerekek, akik ide járnak, mind az enyémek is!’ Szeretet, ami a Lélek által jócskán kiterjed másokra is, mondhatni határtalanul.

Ez a szeretet és elfogadás azonban miden bizonnyal missziói vonzerő is lehetett: aki oda betoppant, vagy valamelyikükkel kapcsolatba került, nem valószínű, hogy hideg, hivatalos, gépies fogadtatásban részesült. Vérző szívű, megcsalt, magányos és sokszorosan csalódott emberek is felüdülhettek az evangélium viselkedést is megváltoztató áldása nyomán. Ami Krisztus lelkülete miatt számukra természetes gyülekezeti valóság volt, az jó illatként jutott sokakhoz. Bizonyságot tettek Krisztusról, mert a Szentlélek érzékennyé tesz az elveszettekkel szemben. A neki való engedelmesség egyik legszebb bizonyítéka a Krisztusról való bizonyságtétel erőteljes jelensége, hiszen Jézus a Lélekről ezt mondta: *„Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek”* (Jn 16,14).

Dr. Hotorán Gábor / *Érsekcsanád*

A SZENTLÉLEK LEGYŐZTE AZ APOSTOLOK VILÁGHOZ RAGASZKODÁSÁT

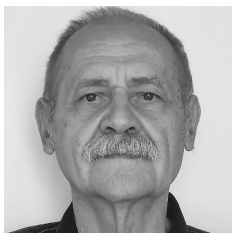

„Ne gyengítsük magunkat azzal, hogy aggodalmaskodunk, mert Isten Lelke megsegít, és szánkba adja majd a szót.”

„De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” (ApCsel 20,24)

Látásom szerint elérkeztünk az ellenállhatatlanul működő Szentlélek legnagyobb csodájához. Van-e annál nagyobb dolog, mint amikor Isten gyermeke úgy vállalja és végzi szolgálatát, hogy az élete se drága, hogy azt betöltse. A Szentlélek legyőzi bennünk az e világhoz való ragaszkodást. Nem csupán abban az értelemben, amiről János apostol beszél: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van… mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és az élettel való kérkedés.”* (1Jn 2,15-16), hanem úgy is, hogy meggyőzhet minket arról, hogy adott esetben el tudjuk engedni életünk legfontosabb kapaszkodóit (egzisztencia, anyagi biztonság, családunk és életünk jogos féltése). Amikor az apostolok ellenálltak a Nagytanács felhívásának, hogy ti. ne tanítsanak Jézus nevében, akkor páriává váltak a senki földjén. A Szentlélek adott nekik erőt a bölcs és bátor helytállásra. Azért kell nekünk mindezeket végig gondolnunk, mert olyan világ kiteljesedésében élünk, amiben a bizonyságtétel és az Úr igéjéhez való hűség egyre inkább valós egzisztenciális kockázatot jelent. Ebben a nehéz időszakban Isten azok szolgálatát áldja meg, akik ki tudják mondani: *„még az életem sem drága”*. Nézzük meg, hogyan végzi munkáját a Szentlélek a próbák idején!

Vonzóvá teszi Jézus Krisztus személyét

Ezt a munkát a Szentlélek többnyire csendesen végzi el az ember életében. Mintegy lerántja a leplet Jézusról, hogy megismerjük őt valóságosan. A Szentlélekről gyakran úgy beszélünk, mint erőről, „dünamisz”-ról, és ez igaz is, de hatása mégis sokszor visszafogott, csendes. Ellenállhatatlanul munkálkodik azon, hogy Jézus vonzása érvényesüljön. Ezzel Krisztus soha nem tapasztalható módon robban bele az ember életébe. Megkerülhetetlen, mindent uraló nagysága *„mindeneket magához vonz”* (Jn 12,32).

Jézus Krisztus páratlan nagysága a kereszten mutatkozott meg. Ennek titkát Pál apostol értette meg legmélyebben. *„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”* (2Kor 5,21). Krisztus áldozata több, mint egyszerű isteni művelet, elszámolás, kiegyenlítés. Megváltásunk érdekében Isten az ő Szent Fiát

bűnné tette értünk. Jézus áldozata mérhetetlenül több volt, mint egy mártírhalál. Ott, a keresztfán ugyanis ő maga lett az egész létező világ minden olyan szennye és mocska, amit a mindenkori ember elkövetett, és el fog követni. Nem véletlen, hogy Jézus halála előtt vért izzadt. Jézus halálos szövetséget kötött velünk, és arra kér, legyünk hűek hozzá mindhalálig (Jel 2,10). Az apostolok ezt a hűséget megismerve szánták oda magukat teljesen Krisztus szolgálatára.

Így áll új pályára a Krisztus vonzáskörébe került élet. Ezért tudott Pál mindenről lemondani Jézus Krisztus páratlan nagyságáért. Ennek a vonzásnak az ereje nem a zártkörű örömterápiák hangulatával mérhető, hanem kint a terepen, a konkrét teendők között érvényesül. István vértanú arca ragyogott, amikor halálra ítélték (ApCsel 6,15). Mártírhalálakor pedig látta a megnyílt eget és az Emberfiát (ApCsel 7,56). Akkor jött a segítség, amikor szükség volt arra. Ne gyengítsük magunkat azzal, hogy aggodalmaskodunk, mert Isten Lelke megsegít, és szánkba adja majd a szót. A tanítványok örömmel fogadták a megalázó verést, hogy Krisztusért erre méltónak ítéltettek (ApCsel 5,41). Nem azt kérdezték, hogy mivel érdemeltük ki ezt, hanem örültek, hogy Krisztusért szenvedhettek. Megint mások vagyonuk elrablását fogadták örömmel (Zsid 10,34). Nem ellopott vagy rekvirált vagyonukért sírtak, hanem Krisztusra tekintettek, akiben mindent megnyertek. Pál apostolt nem az életuntság vagy a rezignált beletörődés szakította ki a földi élethez való ragaszkodásból, hanem Jézus Krisztus hazaváró szeretete. *„…vágyódom elköltözni, és Krisztussal lenni, mert az sokkal jobb mindennél”* (Fil 1,23). Ne féljünk a megpróbáltatásoktól! Krisztus velünk lesz, és kijelenti magát.

A Szentlélek emlékeztet Jézus szavára

Jézus szavai ezek a megígért Szentlélekről, amit tanítványainak mondott: *„megtanít titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek”* (Jn 14,26). Az apostolok pünkösdkor azt hirdették, amit Mesterüktől hallottak és jól megjegyeztek. A baj az volt, hogy mindezeket nem értették. A Szentlélek azonban mindent világossá tett számukra. Pál apostol utólag csatlakozott a tanítványokhoz, de behozta a lemaradást, így ő is tanúvá lett, mert Jézus különleges módon megosztotta vele titkait (1Kor 11,23). A Szentlélek győzedelmes munkája ebben a szüntelen emlékeztetésben is megnyilvánul. Péter apostol nem engedett a Nagytanács utasításának, hanem ezt válaszolta: *„Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint az embereknek”* (ApCsel 5,29). Ott volt szívében Jézus szava: *„mert aki szégyell engem és az én beszédemet, az Emberfia is szégyellni fogja azt, amikor eljön…”* (Lk 9,26). Aki mindig a következményeket mérlegeli, az olyan, mint aki a felhőket nézi, és nem arat (ld. Préd 11,4!). Egzisztenciális aggodalmainkra és félelmeinkre pedig ezt válaszolja: *„Tekintsetek az égi madarakra: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e sokkal különbek náluk?”* (Mt 6,26). Az anyagiasság és az uralomvágy vonzásába került gyermekeit így inti: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall?”* (Mt 16,26 kk.). Ne nyugtalankodjunk, mert ő meg fog minket is segíteni a tisztes helytállásban! Legyünk nyugodtak, mert ő ismeri a terepet, ahol legeltet bennünket: *„Azért mondtam ezeket nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok: én legyőztem a világot”* (Jn 16,33)! Ismeri küldetésünk minden nehézségét, hiszen juhként bocsát el minket a farkasok közé, ami emberileg nem egy életbiztosítás. Ismeri bátortalanságunkat, szorongásainkat, de biztat: *„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!”* (Lk 12,32). Ismeri megalkuvásainkat, kétfelé sántikálásunkat, ezért mindig idejében figyelmeztet: *„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”* (Lk 16,33). Mellettünk marad és azt kéri, hogy ne a nehézségekre tekintsünk, hanem: *„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem”* (Jn 15,4).

Végül már csak egy kérdés maradt hátra: akarunk-e hit által részesei lenni a Szentlélek ellenállhatatlan munkájának? Feleljük együtt: Jövel, teremtő Szentlélek!

Kiss László János / *Budapest*

EGY 21. SZÁZADI PURITÁN: JOEL R. BEEKE

A közelmúltban hazánkban vendégeskedett Joel R. Beeke, a kiváló teológus, lelkipásztor, keresztyén író, a puritanizmus egyik legnagyobb ma élő tudósa és ismerője. Érkezésének valódi célja – amellett, hogy találkozzon a magyarországi és kárpát-medencei keresztyén presbiteriánus és református lelkipásztorokkal, gyülekezeti munkásokkal – az volt, hogy előadást tartson a lelki növekedésről. Neve az itteni hívők számára kevésbé ismert, az Amerikai Egyesült Államokban és a világ más tájain viszont rendkívül népszerű.

Joel R. Beeke holland gyökerekkel rendelkezik, de már az USA-ban született, mégpedig a Michigan állambeli Kalamazoo-ban, 1952. december 9-én. A Grand Rapidsban található „Örökség” Holland Református Gyülekezet (Heritage Reformed Congregation) lelkipásztora, a Puritán Református Teológiai Szeminárium (Puritan Reformed Theological Seminary) elnöke, ahol rendszeres teológiát és homiletikát tanít. A puritanizmus mozgalmának és a puritán teológiának szakavatott ismerője. Vezetője a Reformációi Örökség (Reformation Heritage) könyvkiadónak, szerkesztője a Szuverén Kegyelem Igazságának Zászlaja (Banner of Sovereign Grace Truth) kiadónak és a Reformációi Örökség Sorozatnak (Reformation Heritage Books). Elnöke az

Öröklés Kiadónak (Inheritance Publishers), alelnöke a Holland Református Fordítótársaságnak (Dutch Reformed Translation Society).

Iskoláit a Nyugat-Michigani Egyetemen (Western Michigan University), a Thomas Edison Kollégiumban (Thomas Edison College), a Holland Református Teológiai Iskolában (Netherlands Reformed Theological School) és a philadelphiai Westminster Teológiai Szemináriumban (Westminster Theological Seminary) végezte. Később ez utóbbi helyen szerzett doktorátust a reformáció és a reformáció utáni időszak teológiájából.

Több mint száz kötet szerzője és társszerzője, emellett legalább ennyi könyv szerkesztője. Közel 2500 tanulmányt, cikket, szócikket, egyéb írást jelentetett meg különböző kiadványokban, folyóiratokban, lexikonokban és enciklopédiákban. Konferenciák közkedvelt előadója szerte a világon. Családos, feleségével, Mary-vel három gyermeket (Calvin, Esther és Lydia) neveltek fel.

A budapesti háromnapos konferencián Joel R. Beeke előadásaiban hat izgalmas kérdésre igyekezett választ adni a lelki növekedés témakörében. Ezekről az egyik szervező, Szabó Péter András budapesti presbiteriánus lelkész készített rövid összefoglalót, ami az interneten szintén fellehető (*https://www.evangelikalcsoport.hu/2022/05/20/dr-joel-beeke-budapesten/*):

1. Növekedés a hitbizonyosságban Viták övezik a kérdést, hogy lehetséges-e a hitbizonyosság, és miért fontos kérdés ez. Dr. Beeke doktori disszertációját ebben a témában írta. Ennek köszönhetően mélyreható módon tanulmányozta ezt a kérdést, és gyakorlati szempontból közelíti meg.

2. Növekedés az imádságban Az imádságot nem véletlen nevezik a keresztyén ember lélegzetvételének. Nem lehet túl sokat beszélni erről a témáról. Ám a sok beszéd önmagában nem elég, hanem valóban az imádságban növekvő keresztyénekké kell válnunk. Ez az előadás tehát egy újabb bátorítást kívánt adni a Krisztussal való élő kapcsolat ápolására az imádságon keresztül.

3. Növekedés a puritánokról való tanulásban Mit tudunk a puritánokról? Kik voltak? Mit vallottak? Miért lehetnek példaképeink? Sajnos legtöbbször felszínes ismerettel rendelkezünk velük kapcsolatban. Itt az ideje, hogy újra felfedezzük évszázadokkal ezelőtt élt testvéreinket, akik tanítása és élete rendkívül példamutató.

4. Növekedés a tapasztalati/élmény jellegű igehirdetésben (experiential preaching) Mit takar ez az élmény jellegű igehirdetés? Nem egy új pszichológiai irányzatot, és nem is az élménypedagógia keresztyén köntösbe való öltöztetését. Ez ugyanis a keresztyén megtapasztalás fontosságának hangsúlyozása, úgy, ahogy tették a reformátorok és a puritánok.

5. Növekedés a kritika elviselésében Ez az előadás főként a lelkészeknek és vezetőknek szól, akik sokszor különböző kritikák céltáblái. Bár mindannyian tudjuk, hogy az építő kritika fontos, mégis sok lelkészi kiégés mögött a nem túl segítőkész kritika áll. Ez az előadás arra készít fel, hogy miként lehet mindenféle kritikát jól viselni.

6. Növekedés a családi áhítat megtartásában A naponkénti családi áhítat igen elfeledett része a kegyesség gyakorlásának — még újjászületett hívők között is. Meggyőződésünk, hogy családjaink lelki növekedéséhez igazán szükség van a családi istentisztelet/áhítat újra felfedezésére és az abban való növekedésre.

Az előadások után a kérdések megválaszolására, fórumbeszélgetésekre, nyilvános és csoportos eszmecserékre került sor. A konferencián jelen voltak a Biblia Szövetség Egyesület képviselői is, akikkel az előadó egyik délután rövid megbeszélést folytatott. A kölcsönös ismerkedés mellett lehetőség nyílt a BSz munkájának, szolgálatának ismertetésére is.

Itt mutatták be a szerző magyar nyelven frissen megjelent két könyvét, amik kiadását erre az eseményre időzítették. Egyik *Az egészséges imaélet elsajátítása* címmel jelent meg, ami 31 elmélkedés az Istennel való kapcsolatról. A kötet közös kiadás, társszerzője az előadó testvére James W. Beeke, brit columbiai (kanadai) református lelkész, a „Signum" Nemzetközi Oktatási Szolgálat (Signum International Educational Services) elnöke. A könyv gondolkodásra serkentő áhítatokat tartalmaz az imádságról, és bátorít a fegyelmezettebb lelki életre. Segít imádságunkat és életünket Krisztust dicsőítő egésszé kovácsolni.

Dr. Beeke másik könyve a *Hogyan építsünk istenfélő házasságot?* – ezt feleségével közösen írták. Időszerű tanácsokat tartalmaz, segít abban, hogy a házasság szeretetteljes maradjon, és mindenkor Jézust tükrözze vissza. Tíz alapelvről írnak, amik megértése segít abban, hogy a házasságon áldás legyen és az Urat magasztalja.

Mind Joel R. Beeke előadása, mind kötetei biblikus szemléletet képviselnek, azt a szellemiséget, ami már-már hiánycikk világunkban, de sajnos egyházainkban és a keresztyének között is.

Margit István / *Pécel*

Lukátsi Vilma

Megigazulás

Nyomasztó tartozásaimat
Valaki megfizette,
adósságmentes fehér lapot
adott nekem helyette;
életem fájó emlékeit
Valaki letakarta,
nem látok többé semmi szégyent
és semmi foltot rajta!

Odaállít majd maga elé
megigazulva, tisztán,
fehér ruhában...

Kegyelemből.

Így tűnődöm
Isten szerelme titkán.

Pecznyík Pál

Hála a próbákért

Testem gyötri nagy fájdalom,
panaszra vált háladalom.
Atyám, vedd le próbás kezed!
– s ajkam hálát zeng majd Neked.

Ha vihar jön, villám lecsap:
vihar után kisüt a nap.
Sok próbám is így ér véget,
S Néked adok dicsőséget.

Ha fáj is, csak próbálj engem,
bűnben el ne vesszen lelkem!
Felölthessem üdv-ruhámat,
megláthassam szebb hazámat!

MEGHÍVÓ CSENDESNAPRA

A Biblia Szövetség és a Nyíregyháza-Városi Református Gyülekezet
szeretettel vár minden érdeklődőt
a városi református templomba (Kálvin tér)!

A **2022. augusztus 21-én 10.30-kor**
istentisztelettel kezdődő napi program címe:

Kiben bízhatunk, kiben bízzunk?

(igehirdetések az Ézsaiás könyve 41,10 alapján)

* * *

- istentisztelet: **Ne félj, mert én veled vagyok!**
- istentiszteletet követő előadás: **Ne csüggedj, mert én vagyok Istened!**

EBÉDSZÜNET

- előadás: **Megerősítelek.**
- előadás: **Sőt, megsegítelek.**
- záró áhítat: **Győzelmes jobbommal támogatlak.**

* * *

További részleteket keresse a www.bibliaszov.hu honlapon!

* * *

A Biblia Szövetség tagjait, a helyi és környékbeli gyülekezeti tagokat és minden más érdeklődőt is szeretettel hívnak és várnak a szervezők!

Családi nap Pécelen

(Kálvin tér 2/B)

2022. szeptember 3-án, 10 órától

A délelőtt folyamán a felnőttek előadást hallgathatnak, megbeszéléssel: **Nagycsalád – sztereotípiák és valóság.**
A gyerekeknek-fiataloknak korosztályonként szervezett programot biztosítunk. A közös ebédet követően közös játékra és kötetlen időtöltésre lesz lehetőség.
Kérjük, hogy augusztus 31-e, szerdáig jelezzétek jöveteleteket, ezzel segítsétek a szervezést!
A részvétel ingyenes, adományt köszönettel elfogadunk.

A Biblia Szövetség Egyesület, az Ébredés Alapítvány és az Országos Bibliaiskola Alapítvány tevékenységét a Miniszterelnökség és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. is támogatta:

Miniszterelnökség · Nemzeti Együttműködési Alap · Bethlen Gábor Alap

A Biblia Szövetség Egyesület tevékenységét az Országos Bibliaiskola Alapítvány is támogatta.

FONTOS KÉRDÉSEK

A következő rendezvény programja:
– *szeptember 11.:* **Használta-e Isten az evolúciót?**
Ma a keresztyénség egyik legvitatottabb tanítása nem más, mint a teremtés. Ki hiszi el, hogy Isten 6000 éve alkotta ezt a világot? Vajon tévednének a tudósok, amikor a világmindenség korát évmilliárdokban mérik? Mondhatjuk-e, hogy Isten az ősrobbanás és az evolúció által teremtett? Belefér-e ez a Biblia tanításaiba?
előadó: *Dr. Vásárhelyi Bálint Márk*
Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.).
Az előadást követően lehetőség van a téma megbeszélésére.
Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

Szeretettel hívjuk a Biblia Szövetség szeptember–október–novemberi programjaira:

- **szeptember 24.** – (30–) ifjúsági csendesnap (Pécel, 10 óra)
- **október 1.** – csendesnap (Debrecen, 10 óra)
- **október 10-14.** – lelki konferencia (Mátraháza)
- **november 5.** – őszi, körzeti csendesnap (Miskolc, 10 óra)
- **november 5.** – őszi, körzeti csendesnap (Bp., Torockó tér, 10 óra)
- **november 13.** – Fontos kérdések előadás (Bp., Nagyvárad t., 17 óra)
- **november 14-18.** – lelki konferencia (Berekfürdő)

A programokra jelentkezni a BSz elérhetőségein lehet.
A BSz minden meghirdetett rendezvényén a szervezők hang- és képfelvételt is készíthetnek, amit egyesületi és gyülekezeti célok megvalósításához felhasználhatnak.
Ön a részvétellel ezt elfogadja, és ehhez beleegyezését adja.

Halottunk: ✞ **Varga Jánosné** (1932) Jászberény.
Hűséges, idős BSz tagunkra emlékezünk. Köszönjük Istennek, hogy kegyelmével egybeszerkesztette népét, és itt, e földön együtt szolgálhattunk testvérünkkel is.
Legyen emléke áldott a Biblia Szövetségben is!

A Biblia Szövetség elérhetőségei

2119 Pécel, Kálvin tér 2/B, www.bibliaszov.hu,
bsz@bibliaszov.hu, 06-28/452-334, adószám: 19171982-1-13,
bankszámla: 11742331-20002279.
A BSz elérhetőségein az Országos Bibliaiskola Alapítvány és az Ébredés Alapítvány is kereshető.

A nyári BSz lelkész–presbiteri konferencia egyik szünetében

2022. június utolsó szombatján a nyékládházi református templomban tartottuk csendesnapunkat

Az állami gondoskodás vagy nehéz családi körülmények között élő kislányok és szolgatársaink köszöntik a Biblia és Gyülekezet olvasóit a Pécelen szervezett táborból

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a ***11742331-20003610*** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni

Előfizetési díj 2022-ben: *belföldre:* 3.000,- Ft/év; (10 pld. felett 2.500,- Ft/pld.); *külföldre: – európai országokba* 5.500,- Ft/év; *– egyéb országokba* 6.700,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 400,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala a Biblia Szövetség Egyesület címén

Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*

* * *

Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu

felelős szerkesztő: *Sipos Ajtony Levente;* szerkesztő: *dr. Mikolicz Gyula;* szerkesztőbizottság: *Alföldy-Boruss Dezső, dr. Cs. Nagy János, Margit István, dr. Mikolicz Gyula, Sipos Ajtony Levente, Sipos Ete Zoltán;* tördelés: *Horváth Mária*

Címlap fotó: BSz összevont tanács- és elnökségi ülés 2022. július 1-jén *(H. M.)*

Fotók: *dr. M. Gy., dr. Viczián Miklós*

– Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza! –

Nyomtatás: Prime Rate Kft. 1044 Bp., Megyeri út 53. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomtatott) – ISSN 2064-0269 (online)